

Pěchota u nás a v cizině.

Kapitán děl. Karel Grunc l:

Útok v horách.

(Dokončení.)

Generál Kraus se rozhodl provést útok 2 skupinami, a to 2 údolími, která ohraňují masiv Mt. Grappa na východě a na západě (na východě údolí řeky Brenty a jejího přítoku Cismone, na západě údolí Piavy. Západní skupina (tvořená rakousko-uherskou divisi edelweisovou a 43. střeleckou brigádou) měla útočit údolím řeky Cismone (přítok Brenty) a pak údolím Brenty proti městu Bassano. K útoku na přilehlé dominující body východně od tohoto údolí, t. j. na trigonometr 1166 Mt. Grappa a dále na městečka Crespano Veneto a Semonzo byl zasazen jen jediný pluk. Východní skupina (tvořená rakousko-uherskou 55. pěší divisi a německou „Jägerdivisi“) měla za úkol útočit údolím Piavy na městečko Pederobba. Tato skupina si určila jen slabší síly (k obraně svého pravého boku), které měly postupovat po kopcích západně od Piavy. Přední čára italského krycího postavení probíhala Mt. Roncone a Mt. Tomatico; hlavní obranné postavení Italů procházelo přes Mt. Tomba - a Mt. Pallone - Mt. Grappa - Mt. Asolone na městečko San Marino v údolí Brenty.

Útok skupin gen. Krause započal 14. listopadu. Již hned večer se ukázalo, že výsledky útoku dosažené během dne nebyly uspokojivé. V údolí řeky Cismone nebylo možno postupovat dále pro palbu italských obránců umístěných na svazích Mt. Roncone. V údolí Piavy dospěl útok až k St. Maria, kde byl Italy zastaven. Jednotky, které útočily po kopcích, dobyly sice Mt. Peurna (trig. 1384), ale zato vrcholy Mt. Tomatico a Mt. Roncone, odkud mohli Italové působit znamenitě bočnou palbou proti útočníkům, zůstaly v moci Italů.

Příštího dne byl útok obnoven, ale jednotky postupující údolími se opět příliš daleko nedostaly. Naproti tomu jednotkám, které útočily po kopcích, podařilo se někud proniknout dále k jihu. Také příští dny byly získány jen nepatrné místní úspěchy, ale na celkové situaci se mnoho nezměnilo. Masiv Mt. Grappa zůstal v rukou Italů a tím bylo zmařeno zamýšlené obchvácení italského severního křídla.

Tento neúspěch měl podle německého tvrzení mnoho příčin. Především to byly faktory rázu psychologického: Morální síla Italů velmi vzrostla. Vzpamatovali se brzy z počátečního neúspěchu, bojovali nyní na vlastním území a byli přesvědčeni, že s pomocí slíbených francouzských a britských posil odrazí veškeré další útoky. Velmi důležitou byla také ta okolnost, že při tomto útoku nebylo vůbec využito výhod překvapení. Taktické podmínky pro útok (hlavně pro hlavní úsilí v údolí) byly zde mnohem nepříznivější než u Fliče a Tolmina. Hluboká, úzká údolí Brenty a Piavy a velmi strmé přilehlé svahy znemožňovaly rozvinutí vojsk do větší šířky. Pěchota postupující údolím Brenty byla nakonec odkázána jen na své vlastní síly, neboť veškeré dělostřelecké baterie zůstaly daleko vzadu v horách a teprve za několik dní mohly opět poznenáhlu zasáhnout do boje. Obávané německé minomety již nezasáhly, neboť byly opět přesunuty na západní frontu.

Všechny tyto okolnosti měly za následek, že se nepodařilo včas a důkladně umlčet odpory na kopcích, odkud byla obě údolí výborně ovládána, takže hlavní síly útočící údolím neměly dostatek času a prostoru k svému rozvinutí.

Je zajímavé, že již před 14/XI, než útok začal, považovali dva ze zúčastněných velitelů divisi hlavní úsilí vedené údolím za neproveditelné, vzhledem k obtížným terénním podmínkám. Svůj názor oznámili také velitelé celku gen. Krausovi, který se jich otázel, zda mohou zaručit, že útok, jehož hlavní úsilí povede po kopcích, bude mít jistý úspěch. Je třeba však připomenout, že kus pravdy měli; třetí den dosáhly značných úspěchů sborové zálohy, které byly zasazeny na podporu slabších jednotek útočících po kopcích. Z vylíčených příkladů vyplývá, že není možno předpisovat nějaké schema pro útoky v horách. Jisto je, že rozhodný úder vedený údolím nesmí být osamocen. Komunikace vedoucí průsmyky a údolím mají ovšem rozhodný význam pro pohyby vojsk. Boj na přilehlých výšinách má za účel jen otevřít tato údolí pro pohyby, což zdůrazňuje 12. svazek německého díla „Der Weltkrieg“ 1914/18“ („Durchbruch am Isonzo“), který praví: „Při značném dostřelu dnešních palebných prostředků musí se těžiště bojů o uvolnění důležitých přechodů (průsmyků, údolí) posunout vždy stranou, na přilehlé výšiny. Je tudíž v horách třeba útočit na výšiny, zmocnit se jich a zaručit tak postup hlavních sil údolím.“ Boje v horách za světové války dokázaly také nedostatky příčného spojení, obtíže při vzájemné podpoře jednotek a při použití záloh. Rozeklaný a těžce schůdný horský terén nutí útočníka k postupu v rozčleněných malých skupinách. Útočné tvary je nutno přizpůsobit terénu. Není možno předem stanovit, jaký tvar zaujme postupující jednotka. Jádrem útoku budou v horách dobře vedené menší útočné skupinky, u nichž lze dosáhnout vzájemné souhry (podpory). Průsmyky a soutěsky budou jistě cílem bombardovacího letectva. Průchod bude tudíž nutno zajistit i protiletadlovými zbraněmi. Jak dokázaly vylíčené příklady, mají povětrnostní poměry ohromný vliv na útočné akce v horách. Rozhodující je též síla a morálka nepřítelů, jakož i výzbroj vlastní a nepřátelská. Velmi důležitý je moment překvapení, rovněž i velmi pečlivý průzkum terénu, v němž se má útočit.

Z cizích revuí.

Časopis „Rivista di Fanteria“ vypisuje v lednovém čísle soutěž pro své předplatitele, neuvádí však, zda se mohou soutěže zúčastnit též důstojníci cizích armád. První cena je 1500 lir, druhá 1000 lir a třetí cena 500 lir. Soutěžící si může zvolit jedno z těchto temat:

1. Nové směry ve spolupráci zbraní vzhledem k pohybné válce.
2. Vyhledávání zpráv pěchotou (jednotky, prostředky a zásady použití).
3. Pěchota, útočná vozba a motorisovaná pěchota.

—rg.